

Co smukke Viser.

Den Første:

Savet er stjont!

Den Anden:

Mathilde!

Thronbhjem. u. a.

Trykt i Johan L. Sundts Bogtrykkeri.

V box 6:167

[Wolff, Simon Olaus]

Havet er skjønt!

Havet er skjønt, naar det roligere hvælver,
Naar Solen opstiger af det's Skjød,
Rødgule Søiler paa Havet den maler,
Nåh laa Naturen som om den var død,
Nu høres Fuglen ude paa Havet at synge,
Lover sin Staber, Borherre og Gud,
Der høres flere Stemmer og Toner,
Hver har sin Stabning som dannes af Gud.

Harmoniske Toner jo Bølgerne giver,
Naar de mod Brændingen styrter sig frem,
Naar vi vort Blik til Landet henvender,
Da ser vi Marken og Skoven saa skøn,
Der høres Lærken om Morgnen slaa Triller
Sangere høres i Skoven saa grøn,
Naternal høres, ja Sidstene spiller,
Der høres alle Slags Toner saa skøn.

Imellem Norges urgamle Linder,
Skal herke Frihed blandt Folket i Nord,
Om vore Fædres Storbaad og Minder,
Saga fortæller og dem som er stor,
Frithjof med Snekken paa fraadende Bølger,
Ud af Sogn'fjorden han seiler saa bold.
Ingeborg Fagre paa Havet ham følger,
Høsten er kommen, Elida har Skjold.

Mathilde!

Mel. Kom og følg mig ned til Stranden.

Mathilde tænk nu paa den Gang
Jeg ved Din Side sad;
Paa grønne Bæng vi taltes ved
Om Elskov, og var glad.

Din Mund den talte søde Ord,
Og gjorde Løftet saa:
„Mens vi var til paa denne Jord,
Vi ei adskilles maa“.

Om Fremtidshaabet talte vi,
Og svor vor Trofaste Ed;
Naar jeg saa Dig, min utro Ven,
Var jeg saa glad igjen.

Du Himlen selv til Bidne tog,
At Du skul' blive tro;
Den Jordplet som omkring os var,
Laa i Naturens No.

Ustabigt Bigens Løfte er,
Det er som Skum paa Vand,
Som Nør for Vinden giver sig,
Og ei kan holde Stand.

Det Væger som Du skæntte i,
For mig var Malurt Vand;
Ved Tiden kan det hælde sig,
Du selv det tømme kan.

